

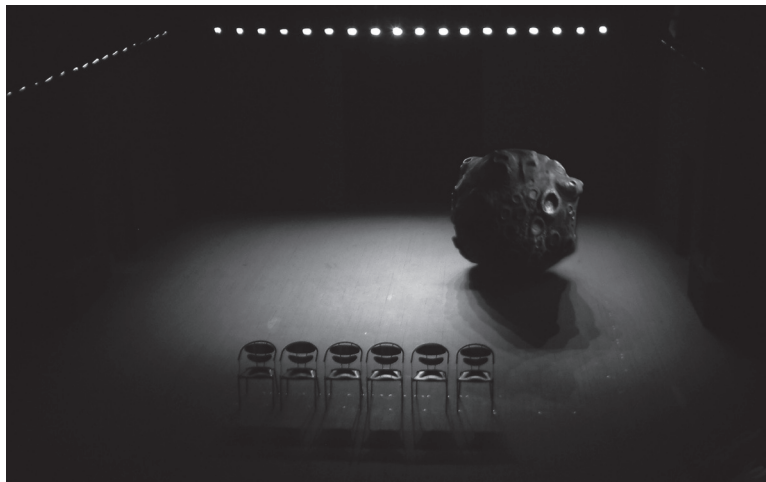
7 Ibid. p. 37

8 Ibid. pp. 107-108

en communicatie komen aan bod, maar ook wetenschap, geld, oorlog, toerisme, veiligheid, genot en geluk. Mantero en gasten bezingen het leven en filosoferen over de dood, maar schrikken niet terug voor nonsens, oppervlakkigheid en banaliteit. In dat alles combineren ze een appetijt voor poëzie met een foucaultiaanse genealogie die het moment ontrafelt en de contingenties onderzoekt die ons maken tot wie wij zijn – en ons toelaten om anders te zijn.

The extreme exercise (om de titel af te korten) is een propositie die haast volledig rond taal draait, of beter rond spraak. Afgezien van een curieus ‘continentaal Engels’ dat vandaag wijd verbreid is, horen we ook Portugees, Frans en Noors in de voorstelling, telkens met specifieke accenten. Het is belangrijk op die orale genealogie te wijzen: we neigen er vaak toe om differentie met visuele verschijning, huidskleur, etc. te verbinden, maar het zijn taal, spraak, dialecten en accenten alerhande die menselijke verschillen het sterkst verraden. Hoewel de performancetekst op zich geïsoleerd is en rijk aan details, is het op het ogenblik dat deze wordt teruggegeven aan het lichaam – na een proces van documentatie, transcriptie, selectie en redactie – dat zijn betekenis circuleert: ‘We are theory full of life.’ En wanneer de grillige tekst de singulariteit van zes stemmen treft, transformeert deze ook in het spreken, dat zich op zijn beurt ontvouwt als een expressief spectrum van reciteren en weifelen, neuriën en stotteren, mopperen en grommen, blaffen en miauwen, zwijgen en zingen. ‘We mumble and fumble quite often. We need this.’

‘Une singularité est toujours un corps – et tous les corps sont des singularités (les corps, et leurs états, mouvements, transformations),’ noteert Jean-Luc Nancy.⁷ En elders: ‘L’ontologie de l’être-avec est une ontologie des corps, de tous les corps, inanimés, animés, sentants, parlants, pensants, pesants. ‘Corps’ veut dire avant tout, en effet: ce qui est dehors, en tant que dehors, à côté, auprès, avec un (autre) corps, au corps à corps, dans la dis-position.’⁸ Met het unisono presenteert *The extreme exercise* een choreografische dispositie van lichamen, als een machine of dispositief dat in zekere zin een ‘buitenpositie’ vertegenwoordigt. Toch is het wat toelaat ‘wij’ te zeggen, lichamen op te laden met vreemde energieën, betekenis te produceren en te laten circuleren. En zoals de tekst een wederzijdse transformatie ondergaat wanneer ze wordt teruggegeven aan de lichamen van de performers, volgen met hun stemmen ook gelaatsuitdrukkingen, kijkritmes, gebaren en houdingen – een subtiele choreografie die een keten van singulariteiten aanduidt. De circulatie van betekenis kan letterlijk worden genomen als de gedeelde, samengedrukte zij het licht ontvlambare energie van de ‘wij’ die door zes lichamen stroomt.

Until the moment when God is destroyed by the extreme exercise of beauty by Vera Mantero and guests, photo Alain Monot